UCC no es presenta a les eleccions

Unió de Centre de Catalunya no concorrerà a les eleccions al Parlament de Catalunya. Aquesta és sempre una decisió difícil i arriscada, però en determinades circumstàncies és l'única possible. La decisió del consell polític se situa en la línia de la voluntat de supervivència del partit, expressada amb fermesa en la resolució del 10 de gener proppassat. En el punt segon d'aquesta resolució es deia que no es donaven les condicions que permetessin a UCC considerar acabada la seva tasca com a partit polític i que per això decidia de mantenir la seva personalitat específica fins que aquell objectiu hagi estat assolit.

Quines eren, doncs, les condicions que haurien permès a UCC de dissoldre's? Cal remuntar-se als orígens d'UCC per trobar-hi una resposta adequada. UCC neix com a fruit de la reflexió sobre els resultats electorals de juny de 1977, que van aportar dos elements de judici molt clars.

D'una banda, cap de les forces de centre - entès aquest centre en un sentit ampli, que limitaria per un cantó amb la dreta continuista i per l'altra amb les opcions marxistes - podia constituir tota sola una alternativa vàlida al marxisme a Catalunya.

D'altra banda, la manca d'entesa entre les diverses opcions centristes implicava una confrontació entre elles, de la qual resultava un perjudici greu per a l'alternativa centrista considerada globalment.

Calia, doncs cercar una alternativa que passés per la fusió de totes les forces centristes catalanes en una sola organització. Això hauria implicat, és clar, per a uns, la renúncia a la personalitat històrica, molt apreciable però poc efectiva; per als altres, la renúncia a una política nacionalista qua reduïa totes les altres qüestions a afers conjunturals; per a uns tercers, encara, l'afebliment dels llaços de dependència que els vinculaven a fonts de decisió exteriors a Catalunya.

Fruit d'aquesta reflexió neix UCC, i a totes les forces esmentades fa extensiva la seva crida, sense cap exclusió a priori. Només la UCD respon. Mesos més tard, una veu nova fa la mateixa crida: Anton Cañellas crida el que encara era el seu partit, UDC, i les altres forces de centre - UCD catalana, UCC, CDC - a allò que anomenava el centre ampli. Neix la col·laboració entre UCD catalana, UCC i un nou col·lectiu, UDCA, que s'enfronta amb un cert èxit a les eleccions legislatives del març del 1979. Resultats força més modestos s'obtenen en les eleccions municipals - i això és un primer toc d'alarma - en bona part a causa de la imposició externa de les candidatures derivades de situacions i compromisos que van sobreposar-se a les estructures dels partits, àdhuc als de la mateixa UCD catalana.

Tanmateix continuem la feina tots plegats, puix que mols inconvenients ja havien estat previstos i es tenia en tot cas l'esperança de superar-los amb el temps.

Però el resultat de les negociacions per a la formació de Centristes de Catalunya, fetes de pressa i corrents després de tants mesos de treball en comú, són altament insatisfactòries, prou perquè el consell polític decidís per àmplia majoria no participar en la formació del nou partit. És rebutjada la nostra sol·licitud d'ajornament del congrés de fusió, així com, un cop celebrat aquest, la formació d'una coalició electoral que permetés alhora la col·laboració política i el manteniment d'allò que UCC vol representar. Només se'ns ofereix el trist recurs d'aportar algú a les llistes de Centristes en qualitat d'independent - independent en relació amb UCC, però en condicions d'absoluta dependència en relació amb Centristes i, per tant, a UCD. Això, és clar, hauria estat gairebé tant negatiu com haver participat en un nou partit frustrat de naixença.

En vista d'aquestes condicions, i evitant alhora altres passos que haurien pogut posar en perill la unitat del partit, aquest ha decidit d'abstenir-se en les eleccions al Parlament de Catalunya, conferir als seus parlamentaris el mandat de constituir-se diputats adherits ai grup parlamentari de Centristes del Congrés, sense minva de la seva capacitat d'iniciativa, i demanar als regidors i alcaldes del partit la revisió de la política municipal des de la perspectiva del programa propi i de l'enduriment de la política municipal de la UCD.

Mentrestant, quina és 1a situació política a Catalunya? L'espai de centre entès en sentit ampli, sempre dividit en dos grans blocs, el centrista i el de Convergència i Unió. L'un, amb un greu dèficit de democràcia interna i d'autonomia com a partit i, en conseqüència, amb escasses possibilitats de constituir un element d'incidència

en la política general espanyola, fet que, encara que molt sovint s'oblidi, es tan important com la mateixa autonomia de Catalunya.

L'altre, amb ganes visibles, però afectades encara de timidesa, de reconduir una política unidimensional que els ha dut als anomenats pactes de progrés als quals tan mal resultat ells mateixos els reconeixen ara.

Tanmateix el futur partit capaç de ser hegemònic en l'alternativa al marxisme, que .continua essent vital per a Catalunya, ha de sorgir dels uns i dels altres.

La política d'UCC ha de consistir doncs, una vegada més, a constituir-se'n el catalitzador i, mentrestant, en la perspectiva de les eleccions a la Generalitat, donar el suport que s'escau a aquelles forces que assegurin una Generalitat no marxista, sempre sobre la base d'una anàlisi realista de les diverses possibilitats. Mentre UCC sàpiga cenyir-se a aquest paper, no podrà extingir-se per més que diguin veus alarmistes lamentablement sorgides del mateix partit. El paper d'UCC, que no és de protagonisme, que és de partit petit, és tanmateix absolutament imprescindible, i això és garantia de continuïtat. Continuïtat que només podrà trencar-se quan, finalment, s'obtingui per a Catalunya allò que va motivar el naixement d'UCC.

Avui, 5/2/1980